
G. ISTVÁN LÁSZLÓ

A két tábla

A korán búcsúzóknak szemét semmi
sem különbözteti meg az ittfelajtottak
szemétől. A korán búcsúzóknak retinája
rézkarcként égeti a látványt az
emlékezet anyagába, az ittfelajtottak
vajpuhán, viaszba karcolják jelenlétüket.
De a rézkarcot és a viaszt nem a földön
őrzik, mindkét tábla vakító magányban
ég – pont olyanok, mint mikor reggel,
kialvatlanul, az álomhiány görcsével
küzdve tükörbe nézek, és nézem
a jobbszemem, és nézem a balszemem.

Az otthon fokozatai

A hulló, ha megfogán, az egész föld rendelkezésére áll. Úgy ver rá a Nap, hogy a pusztá hó válik otthonává. A madaré a fészek – az anyai tér elkerített, zárt sátrában, mint a nomád népek szélverte templomában a madár teljes szívét dajkálja a föld – s ha elkeríti is óvása színhelyét, egész ösztönlényét átjárja a vér, mert repülése közben a föld szívén osztozik. Az emberi lelket barlang fogja körbe, szívének artériáit, vénáit elválasztja a föld vérpumpáló lüktetésétől, az úszó visszhang terében emlék-cseppkövek karistolják – ami mint belső furdalás, az előző nemzedékek ránkövülő kéreg-lemezétől elnehezíti, ami a szívéből marad. A szív így csak az övé. Az embernél a föld és az anya két vérkört forgat – ezért marad az anya szájában mindig valami a vér ízéből.

Az alvásról

Az első alvás a legkőszzerűbb: mintha a titoktalan testnek csak az időjárás kvarc fénye adna tagolt időt – emeli a Nap, sepri a szél. Ez a derús sírkő-fekvés megszentelt pózzá avatja a heverést. A második mákonyos: elleplezi mindazt, amiről egy álom szólhat. Aki fekszik, képzelet nélküli dunsztban tehetetlenségéből katedrális épít. A harmadik a megváltó alvás – a szél kisöpri a homlokot, de az üres boltozat fénylő emelkedéssel átírja azt, ami vízszintes és névtelen. Ösztönpótló a negyedik – evés és szeretkezés helyett kiválasztottá teszi az alvót, mintha élelem és nő jutna neki, és végtelen generációk táguló időrostjait húzhatná egybe. Angyalok alszanak az ötödik alvással: az elviselhetetlen közvetítés intenzitása, ami sem istenhez, sem emberhez nem tartozik, úton tartja a semmittevésben az elmozdulást, mint aki széttárt kezekkel, elszántság nélkül imádkozik. A hatodik alvás minden démont és rossz szellemet tetemre hív, a szembenézések egyre elrendeltebb erővel mutatják, milyen kilátástalan egy halánték, amin átsejlik artéria és véna. A hetedik alvás leginkább olyan, mint a levegő, amiben se légzés, se szél nincs. A légnemű mozdulatlanság közegében várakozás és emlékezés nélkül marad az alvó. Hétszer jártam végig az alvók grádicsait, sosem aludtam ki magam.